

[Kristen Amby.]

men jeg synes ikke, det er fyldestgørende. Det burde blive Vejen, man gaar, at man ordner det ved kgl. Anordning.

Men selv om man nu mente det rigtigt at komme med et Lovforslag i Stedet for at ordne Sagen ved kgl. Anordning, kan jeg med min bedste Vilje ikke forstaa, at man er kommet med *dette* Lovforslag, i hvert Fald ikke i den kirkelige Friheds Navn. For nu bliver det jo saaledes, at Flertallet i en Menighed med Hensyn til Tilsynet kan øve Samvittighedsvang over for et Mindretal og over for de øvrige Præster.

Det er ikke bare et Kuriosum, at Stiftsprovsten og Førstepræsten ved Stiftskirken skal kunne flyttes stiftsmæssigt over til en anden Biskop. Det er noget rent principielt, at hvis Menighedens Flertal af en eller anden Grund forlanger Stiftsbaandsløsning — det behøver slet ikke at være paa Grund af Ansættelse af en kvindelig Præst, det kan være fordi Menighedens Flertal plus en enkelt Præst ikke kan lide Biskoppen —, tvinger man Mindretallet af Menigheden og de Præster, som i alt Fald har Flertal i Forhold til den ene, til at gaa over til en anden Biskop ved Stiftsbaandsløsning. Hvis man virkelig mener, at det er at fortsætte den kirkelige Friheds Linie, forstaaer man noget andet ved Ordet, end jeg forstaaer ved det. Jeg kan forstaa, at man siger, at der — som der principielt var aabnet Mulighed for ved Loven af 1922 — skal være Mulighed for Stiftsbaandsløsning, men det kan i hvert Fald ikke føre til, at man tvinger et Mindretal af en Menighed, der ikke ønsker det, og de paagældende Præster til ogsaa at komme ind under Tilsyn af en anden Biskop, skønt de er tilfredse og glade ved at blive under den Biskop, som de nu engang efter Folkekirkens almindelige Ordning hører under. Det kan i hvert Fald ikke være rigtigt.

Det forundrer mig ikke Spor, at det ærede Medlem Hr. Erik Appel fortalte Tinget, og altsaa Offentligheden, at han ikke har det der ligner Betænkelighed ved § 7, Stk. 2, hvorefter Tilsynet under Konflikt-situationer maa, hvis ingen Bisp vil føre Tilsyn, føres af Kirkeministeriet. Det ærede Medlem sagde, at det behøver ikke at være Kirkeministeren, men blot en eller anden Embedsmand, og at ham bekendt var de gode kristne Mennesker. Det gaar jeg ogsaa ud fra at Kirkeministeren er. Jeg gaar ud fra, principielt naturligvis, at flere end dem, der staar i Folkekirken, er gode Kristne — jeg gaar ud fra, at de, der staar i Folkekirken, er Kristne, jeg har ikke Ret til at

gaa ud fra noget andet. Det, der ligger i det ærede Medlems Betragtning — hvis det ikke er et subjektivt Skøn over, at Embedsmændene i Kirkeministeriet er mere fromme end Kirkeministeren —, er vel, at enhver Kristen kan have det Embede at være tilsynsførende med det kirkelige Embede. Denne Betragtning deler jeg ikke. Det er en ganske bestemt Ordning overleveret til os fra Oldkirkens Dage, at nogle har Tilsyns-embedet. De er blevet kaldt Præster og Biskopper til forskellige Tider; i vor Kirkes Ordning har det altid været Biskopperne, som havde det særlige Tilsyn, men der er intet i Vejen for at tildele Tilsynet til andre. Det er i hvert Fald en bestemt Embedsmand, og skulde det være en kirkeministeriel Embedsmand, der skulde føre Tilsynet med Præst og Menighed vedrørende Sakramenternes Forvaltning, Sjælesorg og Prædike-embedet, maatte man i hvert Fald udnævne denne Embedsmand til tilsynsførende og give ham Ordination som tilsynsførende. Det maatte man i hvert Fald gøre efter min Mening, ellers melder jeg stop. Derimod kunde vel den Udvej benyttes, som det ærede Medlem Fru Bodil Koch pegede paa, at man tog en anden gejstlig, enten det nu var en Biskop eller en, der blev udnævnt i dette Tilfælde som Biskop — det er der jo intet i Vejen for at gøre.

Mit Parti er, som det allerede er sagt af mit Partis Ordfører — og det gælder hele Partiet, ogsaa mig — principielt Modstander af at ordinere kvindelige Præster — og det vil jeg for mit Vedkommende være til min Død. Herom skal jeg kun sige følgende, at for mig er Traditionen, dette, at den store gamle katolske Kirke ikke har det, at den anglo-katolske Kirke ikke har det, og at de lutherske Landes Kirke ikke har det, saa aldeles afgørende, at jeg ikke mener det rigtigt — det har jeg sagt mange Gange, saa det er der ingen Grund for mig til at sige mere. For mig er det afgørende — og det er vi enige om i vor Gruppe —, at naar der er gennemført en Lov, der aabner Adgang for Kvinder til at blive Præster, skal man ikke ved en eller anden administrativ Forholdsregel hindre, at den for de paagældende kan føres ud i Livet; det er vi enige om. Men vi synes minsandten nok, at man maatte kunne paatage sig det Ansvar i Administrationen ved kgl. Anordning under en eller anden Form at gøre dette muligt, uden at vi skulde præsenteres for en Lov, som ikke kan gennemføres i Hast, hvis vi da ikke vil gennemføre noget saadant bare for nu at gennemføre det. Det har vist sig, at ogsaa Tilhængere af denne Lov — og der er vel ingen,